

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY**

Warszawa, 13 grudnia 2022 r.

DNR-5.720.4.2022.KS

DECYZJA NR DNR-1/53 /2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000) w związku z art. 33a ust. 2 pkt 2, art. 10 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2021 r. poz. 222), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie wniosku przedsiębiorcy Amio spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Zabrze z 7 listopada 2022 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżony pkt 2 decyzji.

UZASADNIENIE

Pismem z 7 listopada 2022 r. (wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów 15 listopada 2022 r.) przedsiębiorca Amio sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej jako „Prezes UOKiK”) nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r. w zakresie pkt 2, tj. w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w wysokości 11 000 zł.

Do wydania zaskarżonej decyzji doszło w następującym stanie faktycznym i prawnym.

Postępowanie w sprawie ogólnego bezpieczeństwa liny holowniczej 5000 kg, 4 m TW-5T, P/N: 01034, kod EAN: 5903293010341 (zwanej dalej także „liną holowniczą” lub

„produktem”), wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę AMIO sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze, zostało wszczęte w związku z wynikami kontroli przekazanymi Prezesowi UOKiK przez Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji (akta kontroli nr NR.8361.270.2021 oraz nr NR.8361.352.2021).

Inspektorzy Inspekcji Handlowej w toku kontroli przeprowadzonej w związku ze skargą konsumencką pobrali próbkę liny holowniczej i przekazali ją do Sieci Badawczej Łukasiewicz - Przemysłowego Instytutu Motoryzacji Laboratorium Bezpieczeństwa Pojazdów w Warszawie w celu przeprowadzenia badań na zgodność z wymaganiami określonymi w dokumencie *Warunki Techniczne WT/008/PIMOT/18 Liny holownicze. Wymagania i badania*. Ze sprawozdania z badań (nr BLB.230.21B z 5 listopada 2021 r.) wynika, że lina holownicza nie spełnia wymagań dotyczących długości holu (pkt 3.2 WT/008/PIMOT/18), zgodnie z którym powinna mieć 4-5 m, a w trakcie badań stwierdzono długość 3,93 m co do pierwszej próbki oraz 3,94 m co do drugiej. Ze sprawozdania z badań laboratoryjnych wynikało ponadto, iż w zakresie funkcjonalności zaczepu (pkt 3.3 WT/008/PIMOT/18) nie ma możliwości oceny odkształcenia zaczepu podczas próby wytrzymałości nominalnej przez nieosiągnięcie wymaganej nominalnej siły zrywającej - 4000 daN dla liny holowniczej dla DMC pojazdu do 5000 kg. Jednocześnie, z uwagi na zerwanie liny podczas 1 cyklu rozciągania (wymagane 10 cykli) przy obciążeniu 1268 daN (dla pierwszego egzemplarza próbki) oraz 1460 daN (dla drugiego egzemplarza próbki), co jest niezgodne z pkt. 3.5 WT/008/PIMOT/18, nie była możliwa ocena wydłużenia, jak również nie można było dokonać oceny nominalnej siły rozrywającej. Mając na uwadze wyniki badań liny holowniczej inspektorzy reprezentujący Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej dokonali szacowania ryzyka i ustalili, że lina holownicza stwarza poważne ryzyko dla użytkowników ją konsumentów.

Prezes UOKiK pismem z 21 lutego 2022 r. powiadomił przedsiębiorcę Amio sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa liny holowniczej, a następnie postanowieniem z 23 marca 2022 r. wyznaczył temu przedsiębiorcy termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez ten produkt oraz przedstawienie dowodów potwierdzających podjęte w tym celu działania.

Przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania nie zakwestionował oceny bezpieczeństwa produktu i podjął działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez liny holownicze.

Decyzją nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r. Prezes UOKiK stwierdził, że strona postępowania usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez produkt i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów

(Dz. U. z 2021 r. poz. 222) (dalej jako „ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów”) umorzył postępowanie (pkt 1 sentencji decyzji), a na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 11 000 zł (pkt 2 sentencji decyzji). Decyzja została doręczona stronie postępowania 24 października 2022 r.

W związku ze złożonym wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, Prezes UOKiK pismem z 21 listopada 2022 r. poinformował stronę postępowania o wynikającym z art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w szczególności wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłaszanych żądań, a także przeglądania akt sprawy oraz sporządzania z nich notatek i odpisów. Strona postępowania nie skorzystała z przysługujących jej praw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, co następuje.

Istotą ogólnej zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, wyrażonej w art. 15 Kodeksu postępowania administracyjnego, jest zapewnienie stronom postępowania prawa do dwukrotnego rozpatrzenia i rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej, realizowanego poprzez złożenie odwołania od decyzji organu I instancji. Stosownie do art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, od decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym art. 5 § 2 pkt 4 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi, że przez „ministra” należy rozumieć również Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów pełniących funkcje ministra kierującego określonym działem administracji rządowej, ministrów kierujących określonymi działami administracji rządowej, przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów, kierowników centralnych urzędów administracji rządowej podporządkowanych lub nadzorowanych przez Prezesa Rady Ministrów lub właściwego ministra, a także kierowników innych równorzędnych urzędów państwowych załatwiających sprawy, o których mowa w art. 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego. W świetle powyższego, od rozstrzygnięć wydanych przez Prezesa UOKiK - będącego centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów, nad którego działalnością nadzór sprawuje Prezes Rady Ministrów - przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który stosownie do art. 129 § 2 w związku z art. 127 Kodeksu postępowania administracyjnego wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie postępowania.

Wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r. został złożony przez stronę postępowania w terminie.

Konstrukcja prawna odwołania jest oparta na zasadzie skargowości co oznacza, że postępowanie odwoławcze uruchamiane jest przez czynność procesową legitymowanego podmiotu - strony lub uczestnika na prawach strony.

Wniesienie odwołania prowadzi do ponownego rozpatrzenia tej samej sprawy administracyjnej (tożsamej pod względem podmiotowym i przedmiotowym) oraz rozstrzygnięcie jej decyzją administracyjną przez organ drugiej instancji. Granice postępowania dowodowego generalnie wyznaczają zasady ogólne postępowania administracyjnego. Organ odwoławczy, zgodnie z zasadą prawdy obiektywnej (art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego) i zasadą swobodnej oceny dowodów (art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego) dokonuje oceny materiału dowodowego zebranego w postępowaniu prowadzonym przez organ pierwszej instancji. Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne merytoryczne rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy administracyjnej, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia organu pierwszej instancji, nie zaś jedynie kontrola decyzji organu I instancji czy też rozpatrzenie zasadności zarzutów podniesionych w odwołaniu (B. Adamiak w: B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Warszawa 2017). Organ jest zatem zobowiązany do ponownego rozważenia wszelkich istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych i prawnych, co w efekcie ma doprowadzić do wydania nowego rozstrzygnięcia w sprawie, które wyeliminuje ewentualne wady decyzji wydanej przez organ pierwszej instancji.

Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, jeżeli w przypadku rozstrzygnięcia złożonego z kilku odrębnych punktów strona wskazuje w odwołaniu, że zaskarża decyzję pierwszoinstancyjną tylko w określonej części, którą uważa za niekorzystną, to organ II instancji nie może wykroczyć poza tak wyznaczone granice kompetencji organu odwoławczego i obejmować rozpoznaniem i rozstrzygnięciem całą sprawę administracyjną. W takiej sytuacji ta część decyzji, którą strona nie objęła odwołaniem zyskuje przymiot ostateczności z upływem terminu do odwołania. W związku z tym, organ II instancji nie może poddać kontroli niezaskarżonej części decyzji organu I instancji i ponownie rozpatrzyć sprawę także w zakresie rozstrzygniętym niezaskarżoną częścią orzeczenia (*vide m.in.*: wyrok NSA z 21 maja 2007 r., sygn. akt I OSK 556/06). Z uwagi na fakt, że w rozpatrywanym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania jednoznacznie zaskarżyła rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 decyzji, rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 decyzji jest ostateczne i prawomocne w trybie postępowania administracyjnego.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK w toku postępowania w II instancji ponownie dokonał analizy zgromadzonego materiału w zakresie objętym zaskarżeniem, a więc pkt 2 decyzji, nakładającego na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 11 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa.

Przedsiębiorca Amio sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze wprowadził linę holowniczą 5000 kg, 4 m TW-5T, P/N: 01034, kod EAN: 5903293010341 na rynek i jest jej producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. b ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się importera produktu, jeżeli wytwórca nie wyznaczył przedstawiciela, w przypadkach gdy wytwórca nie prowadzi działalności w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że strona postępowania nabyła linę holowniczą od chińskiego przedsiębiorcy, na potwierdzenie czego przedłożyła fakturę zakupu z 13 maja 2021 r. wraz z dokumentacją SAD.

Podstawowym obowiązkiem producenta jest - zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wojewódzcy inspektorzy Inspekcji Handlowej wykonują kontrolę produktów w zakresie spełniania ogólnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa.

Podstawę do wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa liny holowniczej stanowiły wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych w toku kontroli inspektorów reprezentujących Śląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przez Sieć Badawczą Łukasiewicz - Przemysłowy Instytut Motoryzacji Laboratorium Bezpieczeństwa Pojazdów w Warszawie na zgodność z wymaganiami określonymi w dokumencie *Warunki Techniczne WT/008/PIMOT/18 Liny holownicze. Wymagania i badania*. Ze sprawozdania z badań (nr BLB.230.21B z 5 listopada 2021 r.) wynika, że lina nie spełnia wymagań dotyczących długości holu. Z uzyskanych

wyników badań laboratoryjnych wynikało ponadto, iż w zakresie funkcjonalności zaczepu nie było możliwości oceny odkształcenia zaczepu podczas próby wytrzymałości nominalnej przez nieosiągnięcie wymaganej nominalnej siły zrywającej - 4000 daN dla liny holowniczej dla DMC pojazdu do 5000 kg. Jednocześnie, z uwagi na zerwanie liny podczas 1 cyklu rozciągania (wymagane 10 cykli) przy obciążeniu 1268 daN (dla pierwszego egzemplarza próbki) oraz 1460 daN (dla drugiego egzemplarza próbki), nie była możliwa ocena wydłużenia, jak również nie można było dokonać oceny nominalnej siły rozrywającej. Podkreślić należy, że kontrola została przeprowadzona w związku ze skargą konsumencką.

Opierając się na wynikach badań laboratoryjnych Prezes UOKiK uznał, że lina holownicza nie jest produktem bezpiecznym i stwarza poważne zagrożenie dla życia i zdrowia konsumentów.

Strona postępowania w toku postępowania zakończona decyzją nie kwestionowała negatywnej oceny bezpieczeństwa liny holowniczej, nie przedstawiła także żadnych dowodów które by podważały wyniki tych badań. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przyznała, że kwestią sporną jest wyłącznie zasadność nałożenia na nią kary pieniężnej oraz ewentualnie jej wysokość.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania zarzuciła dopuszczenie się przez Prezesa UOKiK działającego jako organ I instancji naruszenia następujących przepisów prawa:

1. przepisów prawa materialnego, które miały wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189f § 3 w związku z art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego poprzez ich niezastosowanie, mimo istnienia warunków do odstąpienia od nałożenia kary, przejawiających się w przedstawieniu dowodów potwierdzających wykonanie postanowienia Prezesa UOKiK z 23 marca 2022 r. wzywającego do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez linę holowniczą poprzez wycofanie jej z rynku, a następnie zwrócenie do chińskiego producenta bądź zniszczenie egzemplarzy lin odebranych od dystrybutorów;
2. przepisu prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w uznaniu, że zostały spełnione przesłanki dające możliwość nałożenia przez organ kary na stronę postępowania z tytułu wprowadzenia na rynek towaru niespełniającego wymagań bezpieczeństwa;
3. przepisów postępowania administracyjnego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 8 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez uchybienie

obowiązkowi kierowania się przez organ zasadą proporcjonalności, wyrażające się nałożeniem na stronę obowiązku w postaci zapłaty kary pieniężnej niewspółmiernego do celu, który miałby być osiągnięty dzięki jego nałożeniu.

Ad. zarzut 1. Zarzut naruszenia art. 189f § 3 w związku z art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania domaga się odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie zawiera przepisów regulujących możliwość odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej. W związku z tym, w przypadku kar pieniężnych nakładanych na jej podstawie, zastosowanie ma art. 189f § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, zgodnie z którym organ odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Zgodnie z § 2 tego przepisu, w przypadkach innych niż wymienione w § 1, jeżeli pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna, organ administracji publicznej, w drodze postanowienia, może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodów potwierdzających:

- 1) usunięcie naruszenia prawa lub
- 2) powiadomienie właściwych podmiotów o stwierdzonym naruszeniu prawa, określając termin i sposób powiadomienia.

Art. 189f § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego stanowi natomiast, że organ administracji publicznej w przypadkach, o których mowa w § 2, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli strona przedstawiła dowody, potwierdzające wykonanie postanowienia.

W opinii strony postępowania, w niniejszej sprawie zaistniały warunki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, przejawiające się w przedstawieniu dowodów potwierdzających usunięcie naruszenia prawa, tj. potwierdzających wykonanie postanowienia z 23 marca 2022 r. wzywającego do wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez linę holowniczą poprzez wycofanie jej z rynku, a następnie zwrócenie do chińskiego producenta bądź zniszczenie egzemplarzy lin odebranych od dystrybutorów. Strona

postępowania stoi na stanowisku, że Prezes UOKiK wydał postanowienie o którym mowa w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego i jest to postanowienie z 23 marca 2022 r.

Podnosząc wskazany zarzut strona postępowania nie dostrzega, że postanowienie Prezesa UOKiK z 23 marca 2022 r. zostało wydane na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, a nie na podstawie art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie z tym pierwszym przepisem, Prezes UOKiK może w toku postępowania w drodze postanowienia, wyznaczyć stronie termin na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt. Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie nie zawiera żadnych przepisów które by stanowiły, że konsekwencją wykonania tego postanowienia jest odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej, czego domaga się strona. Prezes UOKiK nie podziela także stanowiska strony postępowania, że samo podjęcie działań w celu wycofania z rynku produktów które nie są bezpieczne powinno zapobiegać nałożeniu kary pieniężnej. Taki pogląd nie znajduje umocowania w świetle obowiązujących przepisów prawa.

Pojęcie „wyeliminowania zagrożeń” nie jest synonimem pojęcia „usunięcie naruszenia prawa”. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia. W ocenie Prezesa UOKiK, w niniejszej sprawie nie można mówić o usunięciu skutków naruszenia prawa. Należy podkreślić, że strona postępowania wprowadziła na rynek 997 sztuk lin holowniczych, z czego wycofała zaledwie 22 sztuki. Nie można więc uznać, aby strona postępowania usunęła skutki naruszenia prawa, skoro 975 sztuk lin holowniczych nadal znajduje się u konsumentów i stanowi dla nich zagrożenie.

Prezes UOKiK nie może się także zgodzić ze stroną postępowania, że miał wszelkie podstawy do zastosowania uregulowanego w art. 189f § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego trybu. Postanowienie o którym mowa w § 2 art. 189f Kodeksu postępowania administracyjnego ma bowiem charakter fakultatywny i jest wydawane tylko w przypadku, gdy pozwoli to na spełnienie celów, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej (wyrok WSA w Warszawie z 25 lipca 2019 r., sygn. akt VI SA/Wa 991/19). W sytuacji gdy strona postępowania wprowadziła na rynek produkt który nie jest bezpieczny, aby można było mówić o przywróceniu stanu zgodnego z prawem, musiałaby ten produkt z tego rynku całkowicie wycofać. Tymczasem strona postępowania wycofała z rynku zaledwie 22 sztuki spośród 997 wprowadzonych na rynek lin holowniczych.

Aby można było odstąpić od wymierzenia kary niezbędne jest przekonanie organu, że usunięcie skutków naruszającego prawo zachowania strony pozwoli na spełnienie celów, dla których miałyby zostać nałożona kara pieniężna. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK takiego przekonania nie miał, w związku z czym nie wydał postanowienia, o którym mowa w art. 189f ust. 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W opinii strony postępowania, procedura wycofania lin holowniczych z rynku miała na celu zapewnienie jak największego bezpieczeństwa produktu, poprzez usunięcie potencjalnych zagrożeń, które mogą się z nim wiązać, a nie zagrożeń rzeczywistych, których w istocie praktycznie w ogóle nie stwierdzono (wyłącznie jedna skarga konsumentka).

Stanowisko strony postępowania jakoby w niniejszej sprawie można mówić o jedynie potencjalnym zagrożeniu stwarzanym przez linę holowniczą nie może zostać zaakceptowane. Kontrola produktu będącego przedmiotem postępowania została wszczęta wskutek otrzymania przez Inspekcję Handlową skargi konsumentkiej z której wynikało, że lina „strzeliła” pod wpływem ciężaru 2 ton i uszkodziła szybę samochodu. Przeprowadzone na zlecenie Inspekcji Handlowej badania laboratoryjne próbki pobranej z rynku potwierdziły, że lina holownicza nie jest produktem bezpiecznym i stwarza poważne zagrożenie dla konsumentów. Zgodnie ze stanowiskiem NSA, nie jest prawidłowy wniosek, że w sytuacji, gdy strona kwestionuje ustalenia organu administracji, a nie przedstawia dowodów potwierdzających jej twierdzenia, na organie administracji spoczywa ciężar dowodzenia faktów mających przemawiać przeciwko ustaleniom poczynionym przez ten organ (wyrok NSA OZ w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. I SA/Ka 1605/96). Strona postępowania nie kwestionowała wyników badań laboratoryjnych, nie przedstawiła także żadnych dowodów które by potwierdziły, że produkt ten jest bezpieczny, w związku z czym Prezes UOKiK uznaje, że niespełnianie wymagań bezpieczeństwa przez linę holowniczą jest kwestią niesporną.

Strona postępowania w złożonym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stoi na stanowisku, że skuteczne wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez liny holownicze umożliwiłoby nienakładanie na nią kary przy uwzględnieniu wszystkich warunków i okoliczności wynikających z uznania administracyjnego. Uzasadniając swoje stanowisko, przywołała wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 w którym sąd ten wskazał, co należy rozumieć przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków. Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK zauważa, że sąd ten wyjaśnił w przywołanym przez stronę postępowania wyroku, jakie okoliczności Prezes UOKiK powinien uwzględniać przy określaniu wysokości nakładanej kary pieniężnej. Dyrektywy wymiaru kary są uwzględniane na etapie określania jej wysokości, a nie oceny możliwości

odstąpienia od jej nakładania. Z powyższych względów argument strony postępowania nie zasługuje na uwzględnienie. Co więcej, Prezes UOKiK zauważa, że wskazane w wyroku WSA w Warszawie przesłanki zostały uwzględnione i szczegółowo opisane w zaskarżonej decyzji przy uzasadnianiu jej wysokości.

Prezes UOKiK umożliwił stronie postępowania podjęcie działań w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty w toku postępowania administracyjnego. W postanowieniu z 23 marca 2022 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do usunięcia zagrożeń stwarzanych przez liny holownicze a następnie ich zniszczenie lub modyfikację oraz przekazanie potwierdzających to dowodów w terminie 45 dni od dnia otrzymania postanowienia. Nie oznacza to jednak, aby uznać, że podjęcie tych działań było równoznaczne z odstąpieniem od nałożenia na nią kary pieniężnej za wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny.

Niezależnie od zarzutu strony postępowania Prezes UOKiK rozważył ponownie, czy zasadnie uznać w zaskarżonej decyzji, że w sprawie nie zaistniały pozostałe przesłanki do odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu.

W ocenie Prezesa UOKiK ponownie rozpatrującego sprawę nie można uznać, że w sprawie zaistniała przesłanka znikomego naruszenia prawa. Jak wynika z Komentarza do Kodeksu postępowania administracyjnego pod red. Wierzbowskiego (Legalis), naruszeniem znikomym będzie naruszenie, które nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa. Wpływ na ocenę znikomości naruszenia będą miały m.in. takie elementy przedmiotowe, jak waga dobra chronionego przez normę sankcjonowaną, czas trwania naruszenia, wpływ naruszenia na poszanowanie prawa, zasięg naruszenia, liczba podmiotów, na które naruszenie ma wpływ, znaczenie następstw naruszenia, etc.

Za interes chroniony przez ustawę o ogólnym bezpieczeństwie produktów należy uznać zdrowie i życie konsumentów. Obowiązek wprowadzania na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych jest podstawowym obowiązkiem przedsiębiorcy co oznacza w opinii Prezesa UOKiK, że naruszenie waga naruszenia tego obowiązku nie może zostać uznana za znikomą. Prezes UOKiK stoi więc na stanowisku, że odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej w przypadku naruszenia przepisów tej ustawy jest możliwe tylko w wyjątkowych przypadkach.

W związku z tym, Prezes UOKiK zasadnie stwierdził w zaskarżonej decyzji, że dobro chronione jakim jest życie i zdrowie konsumentów zostało w sposób istotny naruszone. Prezes UOKiK nie posiada również żadnych informacji z których by wynikało, że strona postępowania została już ukarana za to samo zachowanie przez inny uprawniony organ. Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK zasadnie nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek do zastosowania odstąpienia i poprzestania na pouczeniu.

Ad. zarzut 2. Strona postępowania zarzuciła także Prezesowi UOKiK błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów przejawiające się w uznaniu, że zostały spełnione przesłanki dające możliwość nałożenia kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia na rynek produktu który nie jest bezpieczny.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów stanowi, że organ nadzoru może, w drodze decyzji, nałożyć na producenta karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa. Jak stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny, jedyną ustawową przesłanką warunkującą nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa (wyrok NSA z 16 listopada 2011 r., sygn. II GSK 1404/11). Kara ta jest administracyjną karą pieniężną, czyli określoną w ustawie sankcją o charakterze pieniężnym, nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu obowiązku albo naruszeniu zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej (art. 189b Kodeksu postępowania administracyjnego). Nałożenie administracyjnej kary pieniężnej sprowadza się zatem do wydania przez organ administracji publicznej nakazu uiszczenia określonej w akcie stosowania prawa kwoty przez podmiot, który nie wykonywał lub wykonywał nienależycie ciążący na nim obowiązek administracyjny (L. Staniszevska, *Materialne i proceduralne zasady*, s. 29). Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny: „Istotą administracyjnych kar pieniężnych jest mobilizowanie podmiotów do terminowego i prawidłowego wykonywania obowiązków na rzecz państwa” (orzeczenie TK z 1 marca 1994 r., sygn. U 7/93). Nałożona na stronę postępowania kara jest więc konsekwencją wprowadzenia na rynek produktu który nie jest bezpieczny.

Art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma charakter fakultatywny, co oznacza, że Prezes UOKiK w przypadku stwierdzenia popełnienia deliktu administracyjnego decyduje w ramach uznania administracyjnego o nałożeniu (lub nie) kary pieniężnej. Takie rozumienie tego przepisu znajduje poparcie także w orzecznictwie - np. jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 13 stycznia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1855/09: „Decyzja o nałożeniu kary na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275 ze zm.) ma charakter uznaniowy co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania

należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu.”

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. Uznanie administracyjne charakteryzuje się tym, że organ nie jest związany ścisłymi kryteriami prawnymi, a więc ma pewną swobodę w kształtowaniu treści rozstrzygnięcia (wyrok WSA w Gliwicach z 21 stycznia 2014 r. sygn. akt IV SA/Gl 262/13). W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary pozostawił do decyzji organu.

Jak to zostało już wcześniej podkreślone, kwesta niespełniania wymagań bezpieczeństwa przez linę holowniczą, a tym samym okoliczność, że stwarza ona zagrożenie dla konsumentów została rozstrzygnięta w części decyzji nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r. która nie została przez stronę postępowania zaskarżona, w związku z tym nie może być przedmiotem ponownego rozpatrywania. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona przyznała, że nie kwestionowała uzyskanych wyników badań potwierdzających niespełnianie wymagań bezpieczeństwa przez linę holowniczą. Skoro strona postępowania nie kwestionuje tego rozstrzygnięcia, a zgodnie z wolą ustawodawcy jedyną przesłanką do nałożenia wskazanej kary pieniężnej jest wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa, Prezes UOKiK był umocowany do nałożenia na nią kary pieniężnej.

Wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny stanowi naruszenie art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia kary, o której mowa w art. 33a ust. 2 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W ocenie Prezesa UOKiK, stwierdzenie, że lina holownicza nie jest produktem bezpiecznym uprawniało go do nałożenia na stronę postępowania kary pieniężnej.

Ad. zarzut 3. Naruszenie art. 8 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego w zw. z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez uchybienie obowiązkowi kierowania się zasadą proporcjonalności. Strona postępowania twierdzi, że nałożona na nią kara pieniężna jest niewspółmierna do celu, który miałby być osiągnięty dzięki jej nałożeniu.

Zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem Kodeksu postępowania administracyjnego, organy administracji publicznej prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadami proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania.

Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UOKiK mają charakter represyjno - wychowawczy i są nakładane w celu zachowania oraz przestrzegania obowiązującego porządku prawnego. Mają zatem na celu zapobieganie w przyszłości tego rodzaju naruszeniom ustawy, jak również represję, czyli mają stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Biorąc pod uwagę wymienione powyżej okoliczności, zarówno łagodzące jak i obciążające, Prezes UOKiK uznał nałożoną na stronę postępowania karę pieniężną w wysokości 11 000 zł za adekwatną do stwierdzonych naruszeń prawa.

Jak stwierdził WSA w Warszawie w wyroku z 4 lutego 2011 r., sygn. akt VI SA/Wa 2414/10, *„decyzja o nałożeniu kary ma charakter uznaniowy, co oznacza, że ewentualne rozstrzygnięcie co do ukarania należy do organu, który dokonuje oceny działań producenta jako zagrażających i w jakiej mierze interesowi publicznemu, a wymierzając karę pieniężną w określonej wysokości, kieruje się stopniem oraz okolicznościami, w jakich doszło do naruszenia obowiązków, co wynika z art. 33a ust. 4 u.o.b.p.”*.

Nakładanie kar pieniężnych w ramach uznania administracyjnego oznacza możliwość dokonania przez organ wyboru spośród kilku możliwych rozstrzygnięć, z których każde będzie formalnie zgodne z prawem. W przypadku ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ustawodawca określił maksymalną wysokość kary za dany delikt, a wybór wysokości kary jest pozostawiony uznaniu Prezesa UOKiK.

W sytuacji gdy przepisy prawa regulują kary, które mogą być wymierzane w ramach uznania administracyjnego, organ administracji publicznej ma obowiązek, biorąc pod uwagę przede wszystkim zasadę prawdy obiektywnej, jak również zasadę przekonywania, rozważyć całokształt okoliczności sprawy z uwzględnieniem wymienionych w ustawie przesłanek miarkowania administracyjnej kary pieniężnej, pamiętając, że zebrane w sprawie dowody mogą mieć wpływ nie tylko na złagodzenie wymiaru kary, ale także jej zaostrenie. Wynik tych działań organu powinien zaś znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji nakładającej karę, bowiem to uzasadnienie w przypadku decyzji opartych na uznaniu „wymaga (...) od organu nie tylko wykazania legalności rozwiązania, lecz również jego celowości. Spełnia też istotną rolę z punktu widzenia kontroli, ponieważ wykazuje motyw, jakimi kierował się organ, realizując powierzone mu upoważnienie” (M. Jaśkowska, *Uznanie administracyjne a inne formy władzy dyskrecjonalnej administracji publicznej*, w: *System Prawa Administracyjnego*, t. 1, 2015, s. 285).

Strona postępowania w uzasadnieniu złożonego wniosku podniosła, że nie można się zgodzić, że Prezes UOKiK nakładając karę pieniężną miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, a określając wysokość kary pieniężnej uwzględnił stopień i okoliczności naruszenia prawa. W związku z tym, rozpatrując sprawę ponownie, Prezes UOKiK przeanalizował przesłanki uwzględnione w zaskarżonej decyzji przy

określaniu wysokości nałożonej kary pieniężnej, szczególnie nacisk kładąc na argumenty przedstawione przez stronę postępowania.

Ustawa o ogólnym bezpieczeństwie stanowi, że wysokość kary ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków (art. 33a ust. 4 ustawy). Jak stwierdził m.in. WSA w Warszawie w wyroku z 22 maja 2015 r. sygn. akt VI SA/Wa 3597/14 *„przez stopień i okoliczności naruszenia obowiązków należy rozumieć takie okoliczności, jak: stopień współpracy z organem nadzoru rynku w zakresie eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkt, ilość niebezpiecznego produktu wprowadzonego na rynek, profesjonalny charakter działalności, ilość ewentualnych skarg konsumentów na produkt, przeznaczenie produktu dla kategorii konsumentów szczególnie narażonych czy też ewentualna notoryjność naruszania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.”* Kierując się wskazanymi wytycznymi, Prezes UOKiK ponownie rozważył dyrektywy wymiaru kary pieniężnej nałożonej na stronę postępowania.

Należy za słuszne uznać, że profesjonalny charakter działalności gospodarczej prowadzonej przez stronę postępowania obliguje ją do znajomości i przestrzegania przepisów prawa i dokładania należytej staranności tak, by wprowadzane przez nią na rynek produkty były bezpieczne. Dodatkowo, jak wynika z informacji zamieszczonych na stronie internetowej sklepu strony postępowania, specjalizuje się ona w imporcie i dystrybucji akcesoriów samochodowych. Przypomnieć należy, że obowiązkiem producenta jest *„znajomość i przestrzeganie obowiązujących powszechnie przepisów prawa dotyczących danej dziedziny działalności gospodarczej”* (wyrok WSA w Warszawie z 10 maja 2017 r., sygn. VI SA/Wa 2208/16). Wprowadzając na rynek produkt niespełniający wymagań bezpieczeństwa, strona postępowania ten obowiązek naruszyła.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK za okoliczności łagodzące uznał podjęte w toku postępowania administracyjnego przez jego stronę działania naprawcze, polegające na wycofaniu produktu z rynku oraz brak skierowanych bezpośrednio do strony postępowania skarg i reklamacji dotyczących produktu. Rozpatrując sprawę ponownie Prezes UOKiK uznał, że okoliczności te zostały uwzględnione w sposób prawidłowy. Strona postępowania podkreśla w złożonym wniosku, że współpracowała w toku postępowania z Prezesem UOKiK, przedstawiała terminowo wymaganą dokumentację i informacje. Nie można jednak nie dostrzec, że w toku postępowania strona przekazała fakturę zakupu dotyczącą innych produktów i nie zniszczyła 19 sztuk lin holowniczych odebranych od dystrybutorów w wyznaczonym w postanowieniu terminie - produkty te zostały zniszczone dopiero 11 sierpnia 2022 r., w czasie trwania zleconej przez Prezesa UOKiK kontroli prowadzonej przez Inspekcję Handlową. Konieczność zweryfikowania dowodów i oświadczeń przekazywanych przez stronę postępowania wymusiła więc dodatkowe działania po stronie

organów nadzoru rynku i wydłużyła prowadzone postępowanie administracyjne. Zasadnie także Prezes UOKiK przy określaniu wysokości kary pieniężnej wskazał, że 975 sztuk linek które nie zostały przez stronę postępowania odzyskane stanowi dużą liczbę; co więcej, należy zauważyć, że produkty te są kupowane w celu ich użycia w przypadku awarii samochodu i mogą znajdować się w posiadaniu konsumentów przez wiele lat.

Jak już to zostało obszernie wyjaśnione w zaskarżonej decyzji, dla celów wymierzania kar pieniężnych nakładanych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK uwzględnia - jako kryterium pomocnicze - wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez przedsiębiorcę. Przesłanka ta nie jest bowiem wskazana w przepisach ustawy. Sposób wyliczania korzyści majątkowej był wielokrotnie przedmiotem analizy sądów administracyjnych i spotkał się z ich akceptacją - np. wyrok WSA w Warszawie z 23 grudnia 2010 r., sygn. akt VI SA/Wa 1967/10 czy z 15 lutego 2013 r. sygn. akt VI SA/Wa 2374/12. Korzyść osiągniętą ze sprzedaży stanowi iloczyn sprzedanych produktów, które nie spełniają ogólnych wymagań bezpieczeństwa i średniej ceny sprzedaży uzyskanej przez stronę postępowania. Przy ustalaniu ceny sprzedaży jednej sztuki produktu Prezes UOKiK oparł się na informacjach przekazanych przez stronę postępowania, z których wynikało, że średnia cena sprzedaży liny holowniczej wyniosła 13,42 zł. W związku z tym, korzyść majątkowa ze sprzedaży 775 sztuk lin wyniosła 13 084,50 zł. Strona postępowania nie kwestionuje tych ustaleń.

Strona postępowania w złożonym wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy stwierdziła, że kierując się zasadą proporcjonalności adekwatne jest porównanie nałożonej na nią kary do innych kar nakładanych na inne podmioty w ramach analogicznych postępowań prowadzonych w stosunku do tych podmiotów. Uzasadniając postawiony zarzut, strona postępowania przywołała decyzję Prezesa UOKiK nr DNR-1/53/2019 z 21 listopada 2019 r. W jej ocenie, z treści decyzji wynika, że okoliczności naruszenia obowiązków przez stronę postępowania zakończonego tamtą decyzją były podobne jak w niniejszej sprawie, natomiast korzyść majątkowa znacznie wyższa, podczas gdy nałożona kara pieniężna mniejsza. W opinii strony stanowi to o naruszeniu granic uznania administracyjnego.

Prezes UOKiK stoi na stanowisku, że określając wysokość nakładanej kary pieniężnej, nie musi brać pod uwagę wysokości kar pieniężnych nałożonych na inne podmioty w innych sprawach. Pogląd ten podzielił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 21 września 2021 r., sygn. akt II GSK 975/21. Trzeba przy tym zauważyć, że korzyść majątkowa jest tylko dodatkowym kryterium przy określaniu wysokości kary pieniężnej. Ponadto, Prezes UOKiK zauważa, że w innych podobnych sprawach zakończonych w bieżącym roku wydawał decyzje nakładające na przedsiębiorców znacznie wyższe kary

niż przywołana w decyzja z 2019 r. (np. decyzja nr DNR-1/2/2022 z 14 stycznia 2022 r. lub decyzja DNR-1/9/2022 z 25 lutego 2022 r.). Kara nałożona na stronę postępowania jest także niższa niż średnia wysokość kar pieniężnych nałożonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w 2021 r. (11 840 zł). Podkreślenia także wymaga, że kara ta stanowi tylko 11% maksymalnego ustawowego wymiaru kary. Co więcej, podkreślenia wymaga, że nie jest to pierwsze prowadzone na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w stosunku do strony postępowanie administracyjne, dotyczące lin holowniczych. Decyzją nr DNR-1/19/2022 z 29 kwietnia 2022 r. Prezes UOKiK stwierdził, że Amio sp. z o.o. z siedzibą w Zabrze usunęła przyczyny zagrożeń stwarzanych przez linę holowniczą Tow Rope 3000 kg, 4 m TW3T, EAN 5903293010334, 71160/01033 i na podstawie art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów umorzył postępowanie administracyjne, a na podstawie art. 33a ust. 2 pkt 2 wskazanej ustawy za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa nałożył na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 10 000 zł. Decyzja ta jest ostateczna.

Strona postępowania domaga się także uwzględnienia okoliczności, że jest pracodawcą, a na potrzeby postępowania musiała oddelegować część pracowników wyłącznie do wykonywania zadań związanych z prowadzonym postępowaniem, co stanowiło znaczne obciążenie dla niej. Strona postępowania stwierdziła także, że poniosła znaczne koszty finansowe jakie generowało po jej stronie wycofanie wyrobów, ich odbiór od kontrahentów, zwrot ceny zapłaconej za towar i podważenie do niej zaufania jako do producenta.

Przywołując powyższe argumenty strona postępowania zdaje się zapominać, że podjęte przez nią działania są konsekwencją wprowadzenia przez nią na rynek produktu który nie jest bezpieczny, a więc naruszenia przepisów prawa. Trudno więc uznać za uzasadnione oczekiwanie, aby koszty działań podjętych przez stronę postępowania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez produkty miały wpływ na zasadność nakładania czy wysokość kary pieniężnej. Biorąc także pod uwagę niewielką ilość wycofanych z rynku produktów, koszty te nie mogą być uznane za wysokie.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, podstawowym obowiązkiem producenta jest wprowadzanie na rynek wyłącznie produktów bezpiecznych. Art. 12 ust. 1 wskazanej ustawy nakłada natomiast na producentów i dystrybutorów obowiązek współpracy z Prezesem UOKiK w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępnianie. Producent który wprowadził na rynek produkt niebezpieczny nie powinien przy podejmowaniu decyzji o wyeliminowaniu stwarzanych przez ten produkt zagrożeń kierować się chęcią uniknięcia kary, a przede wszystkim koniecznością zrealizowania swojego ustawowego obowiązku.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ rozpatrujący wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Rozpatrując sprawę na skutek środka zaskarżenia wniesionego przez stronę postępowania z zachowaniem ustawowego terminu, po przeprowadzeniu postępowania z zachowaniem reguł wyrażonych w art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 81 Kodeksu postępowania administracyjnego, ze szczególnym uwzględnieniem zarzutów podniesionych przez stronę postępowania, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do uchylenia lub zmiany pkt 2 zaskarżonej decyzji. W opinii Prezesa UOKiK, pkt 2 decyzji nr DNR-1/42/2022 z 14 października 2022 r. spełnia wymagania formalne, określone w art. 107 Kodeksu postępowania administracyjnego, a zawarte w nim rozstrzygnięcie jest prawidłowe zarówno pod kątem zgodności z prawem, jak i z punktu widzenia ich celowości i słuszności. W ocenie Prezesa UOKiK strona postępowania nie dotożyła należytej staranności przy wprowadzaniu na rynek lin holowniczych. Zasadnie Prezes UOKiK uznał, że lina holownicza nie spełnia ogólnych wymagań bezpieczeństwa, czego konsekwencją było nałożenie na stronę postępowania administracyjnej kary pieniężnej. Kara ta w pełni spełnia także swoje systemowe funkcje. Nałożona na stronę postępowania kara pieniężna ma przyczynić się do przestrzegania przepisów ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów i ma na celu zarówno prewencję - zapobieganie w przyszłości naruszeniom ustawy, jak i represję - a więc ma stanowić odczuwalną dolegliwość za jej naruszenie. Zgodnie z art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ na podstawie całokształtu materiału dowodowego ocenia, czy dana okoliczność jest udowodniona. W toku postępowania administracyjnego Prezes UOKiK przeanalizował i rozpatrzył cały materiał dowodowy w sposób wyczerpujący. Kierując się określoną w art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego zasadą prawdy obiektywnej, w toku prowadzonego postępowania administracyjnego Prezes UOKiK podjął wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, uwzględniając przy tym zarówno interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak wskazał Naczelny Sąd Administracyjny, uznanie interesu za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyr. NSA w Katowicach z 20 maja 1998 r., sygn. akt I SA/Ka 1744/96).

Przy nakładaniu kary pieniężnej Prezes UOKiK uwzględnił podniesione przez stronę postępowania okoliczności, w tym podjęte przez nią w toku postępowania

administracyjnego działania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez liny holownicze.

Biorąc pod uwagę wskazane okoliczności i przestanki uwzględnione przy określaniu wysokości kary pieniężnej Prezes UOKiK uznaje, że jest ona adekwatna do naruszenia prawa jakiego dopuściła się strona postępowania.

Biorąc pod uwagę wszystkie wskazane przestanki, nałożona na nią kara pieniężna jest adekwatna do stopnia zawinienia i skłoni stronę postępowania do przestrzegania w przyszłości przepisów prawa, w tym do zwiększenia nadzoru nad wprowadzanymi na rynek produktami.

Mając powyższe na uwadze, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Na decyzję, zgodnie z art. 52 § 1, w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.) przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku złożenia skargi zgodnie z art. 233 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w związku z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stosunkowy, którego wysokość zależy od wartości przedmiotu zaskarżenia i wynosi odpowiednio:

- 1) do 10 000 zł - 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
- 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł - 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
- 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł - 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
- 4) ponad 100 000 zł - 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

Zgodnie z § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.

Ponadto, zgodnie z art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa UOKiK do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku określone zostały z art. 252 § 1 i § 2 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

*z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Jadwiga Gunerka
Zastępcą Dyrektora
Departamentu Nadzoru Rynku
/podpisano elektronicznie/*

